

Text: Mk 8,11-13

Datum: 1/5/2016

Kazatel: Filip Čapek

Místo: Třebechovice

V Izraeli na břehu Středoziemního moře je jedno město, které se jmenuje Ašdód. Dnes to je jeden panelák vedle druhého, továrny, rafinérie, ale také pěkné parky a supermoderní loděnice. Dříve to bylo místo setkávání mnoha kultur, obchodu, zboží proudilo ze všech stran a o blahobyt nejspíše nebyla mezi obyvateli nouze. O tomto městě vypráví prorocství podle Izajáše ve 20. kapitole, které byla vybráno jako první čtení. Představme si toto město třeba jako menší, lokální Babylón, kam všichni rádi chodili, aby poznali něco nového, než co znali ze svých zapráskaných městeček a vesnic. Mohlo by to být jiné město, ale toto slouží jako příklad a jako *znamení*.

O znamení žádali Ježíše farizeové v našem druhém čtení z Markova evangelia. Chtěli znamení z nebe, ale výsledek se nedostavil. Ježíš si povzdychnul a řekl: „Ne, žádné znamení nebude.“ Pak se sebral, vstoupil na loď a odpádlouval nebo se nějak jinak dopravil na druhý břeh... Tedy, jak je to se znameními?

Člověk vždy chtěl vědět, jak co bude, co se stane, co lze očekávat, čemu se vyhnout a co třeba ani nebude. Zde musíme být k farizeům spravedliví, protože v tehdejší světě to byli spíše umírnění hledači budoucích věcí. Nechodili za věštcí, nevraždili zvířata, aby z jejich vnitřností zjišťovali, jak by to či ono mohlo být. Ani se neupínali k nebeským tělesům, z jejichž různě promyšleného rozložení by šlo vyčíst třeba, že bude hlad, válka, že se sousedovi narodí syn nebo dcera, že kurz měny půjde dolů a bude stát víc za to předzásobit se olivovým olejem nebo jinými komoditami... Farizeové chtějí znamení z nebe. Co přesně by to mělo být, to nevíme.

Nám jde také znamení, ptáme se, co bude, co lze nebo nelze očekávat. Když si propojíme dnešní starozákonní a novozákonní čtení, vyjde nám důležité sdělení: Znamení je hodně úzký profil, nedostatkové zboží, vlastně ani není nebo skoro neexistuje. Ale - a to je podstatné - nic takého hledat nemáme, anebo nemusíme. Písmo svaté nás v obou svých částech drží při zemi, je realistické a učí nás číst znamení přítomného času. Je pravda, že v Bibli najdeme i řadu jiných míst, kde se to znameními jen hemží, ale to nechme pro dnešek stranou.

Prorok Izajáš vypráví o tom, že nějaký vysoký asyrský vojenský hodnostář dorazil k městu, dobyl jej a pro posluchače a čtenáře Bible z toho plyne poučení: Jako se stalo jednomu městu, tak se povede i lidem, kteří se upínají k pomoci tam, odkud nepřijde nebo kde není. Tehdy si slibovali lidé pomoc od Egypta, ale i ten padl. Asyřané, kteří dobyli naše město, to byla jiná liga, na ně nikdo neměl, ani egyptská vojska. Izajáš se nezdrává užít i hodně hořskou

ironii. Ti, kdo doufají, že se nějak zachrání nebo že je zachrání někdo domněle silnější, jsou zajati a vlečeni do zajetí s odhaleným zadkem. Původní jazyk Starého zákona toto vyjadřuje ještě jadrněji, skoro až na hranici přípustnosti, ale toho nás Ekumenický překlad ušetřuje a zůstává jen u odhaleného zadku. Je to zkrátka ostuda nad ostudu, ale také jasné znamení, že *žádné* znamení není jisté, zaručené a že netrvá věčně.

I člověk dneška rád znamení. Buď jde o drobnosti typu horoskop, čtení z krystalů krve, letokruhů nebo ze stránek různých internetových šílenců, co slibují kde co a někdy nezapomenou ani nabídnou další servis s odkazem na číslo účtu. Ale jsou i velká a skutečná znamení, která si nemusíme vymýšlet, protože tu byla a i budou: Tu byl znamením zdánlivě solidní ochránce a rudý obr se srpem, kladivem, tanky a divným písmem z východu. Jindy se nabízí, že jistotu poskytne ještě větší taky solidně vyzbrojený pruhovaný obr ze zámoří. Obojí je jen třeba do času, než se vynoří další matador z Dálného východu s ještě podivnějším písmem a zaplaví nás nejen levným zbožím, ale i novou pro změnu zase rudomodrou ideologií. Písmo nás varuje: Nic z toho neobstojí a nic není překvapivé, natož nové. Vyjádřeno slovy klasika, starozákonního Kazatele: *Co je, bylo již odedávna, a co bude, i to již bylo; pod sluncem není nic nové.* Jakoby Bible na tisíc a jeden způsob říkala: *Přátelé, nenechte se nalákat, nenechte se překvapit, držte se hodně u země, držte se Pána Boha...*

Izajáš nám dává za odstrašující příklad obyvatele města Ašdódu. Vkládá jim do úst větu, co stojí za zopakování: *Hle, takhle to dopadlo s tím, ke kterému jsme vzhlíželi... a také padl... Jak bychom mohli vyváznout my...? Že by existovalo něco horšího než ostuda s holým zadkem a odvláčení do zajetí, jako to potkalo ty, ke kterým obyvatelé město upínali své naděje? Existuje: je to smrt, ať už fyzická či přeneseně duchovní, když už není žádná naděje.*

Sestry a bratři, kde tedy hledat jistotu, když žádné znamení nedostali ani farizové a ani nám v tomto na lepší časy nesvítá. Evangelium varuje, že když se člověk upne k něčemu příliš, tak se stane, že se Kristus sebere jako tehdy, vstoupí na loď a odpluje jinam. To je také znamení: Buď přítomnost, která je hodně prostá, ale také skutečná, anebo odvrácení od těch, kdo chtějí víc, kdo chtějí znamení, které nebude.

Evangelium varuje. Ale nejen to, znamená také – a především – dobrou zprávu zabalenou ovšem do nepříliš marketingově zdařilého obalu. Je na nás, zda dokážeme vidět dál a hlouběji než jen k tomu, co se nabízí na první pohled. Mezi řádky Izajáše i Marka můžeme slyšet, že kdo se odvrací, kdo ukazuje druhému záda, je jen a jen člověk, ať už jako jednotlivec, skupina, národ, vojenská 'pomoc', ekonomický systém či ideologie.

A jak tedy zní ono evangelium? Třeba tak, že Bůh se neobrací zády k nikomu, je přítomný, je mezi námi. V povelikonočním čase je toto to největší znamení a nebojme se povědět i zázrak. Tak jako Bůh zůstal s Kristem v jeho utrpení, jeho smrti i jeho vzkříšení, tak zůstává s námi. Ať je nám právě toto tím největším a skutečně platným znamením nyní i navěky. **Amen.**